

Vil De kigge ind ...

Af Kurt Hermann

scan-ad reklamebureau a/s er, uden sidestykke, den arbejdsplads jeg tænker tilbage på med de bedste minder.

Firmanavnet var udelukkende med minuskler (små bogstaver) i typografien, og det var meget moderne og meget smart der i starten af halvfjerserne. Jeg havde kun set det én gang før. Det var i halvtredserne i en autograf, jeg fik af mit store fodboldidol Henning Enoksen. Han skrev det sådan: henning enoksen.

Reklamebureauet blev min læreplads og min indgang til erhvervslivet. Jeg lærte, hvad minuskler, versaler, kapitæler, punkter og cicero var for størrelser.

Interessen havde egentlig været der, lige siden vi fik Brydeklubben Hermod's duplikator hjem i lejligheden i Mimergade. Der så jeg hvorledes en stencil skulle behandles, og hvorledes min far kunne bruge de specielle stencilpenne. Trykfarven var i nogle store tuber, og den lærte man hurtigt at respektere, for den sorte sværte var nemlig meget svær at komme helt af med.

Et budskab, en sang eller et godt tilbud kunne mangfoldiggøres. Det fængede mig så meget, at da jeg så stillingsannoncen i Horsens Folkeblad, var maddingen sat på kroen. Og jeg bed på.

HF og handelsskole

Ellers var det Gedved Statsseminarium og stedets 2-årige HF kursus, som lå lige til højrebænet - eller rettere det kolde venstreben - skulle det vise sig. En ubrudt skolegang fra 1956 til 1970 blev for meget, og jeg lærte på den hårde måde, hvad det vil sige, at være træt af at gå i skole. Tilmed krævede de, at jeg skulle lave lektier. I min fritid. Jeg be'r Dem Fru Heilbundt...

Men det lød smart, at jeg læste til HF på Gedved Statsseminarium.

Det var endda min plan, at jeg ville have været skolelærer, men så blev det vedtaget ved lov, at man ikke måtte banke eleverne mere. Så jeg fik ikke mulighed for, at tage hævn over de uskyldige elever.

Det var ihvertfald min officielle forklaring på, hvorfor jeg foretog denne kovending.

Nu var det ikke mere Højere Forberedelseseksamen og læreruddannelse, der stod på dagsordenen.

Istedet blev det til en halvlunken handelseksamen, igen efter et år med frygtelig mange forsømmelsesdage, så på det punkt var jeg stadig et naturtalent. Jeg var nemlig stadig træt af skolearbejde, men skolerne var nok også trætte af mig. Så det går lige o-p op. Min grundholdning var nok, at holde fri, når vi fik fri.

Den eneste fordel var, at jeg i spisebrikvarteret kunne indtage frokosten i Knuds berømte pølsevogn på Beringsplads. Der lå

handelsskolen nemlig dengang. Og jeg var så heldig, at jeg kom i klasse sammen med min fætter Tommy. Så var der en dygtig elev, at skrive aldeles uinteressante regnskabsopgaver af efter.

Ansæt med lodder og trisser

Jeg blev kaldt til en ansættelsessamtale på reklamebureauet, og sandelig om ikke de første jeg hilste på, var kendte ansigter. Lige indenfor døren sad Grethe Sellerup ved omstillingsbordet. Hende havde jeg gået i parallelklasse med i skolen, og det var ikke umiddelbart den største anbefaling for mig. Altså, at jeg havde gået på Søndermarksskolen, og at der var en medarbejder på scan-ad reklamebureau, som vidste noget om mig og min dystre, men yderst fornøjelige tid i 9. og 10. klasse.

Iøvrigt lærte jeg aldrig, hvorledes dette omstillingsuhyre skulle betjenes. Det var også mere et typisk kvindearbejde på den tid - syntes jeg.

Bag Grethe sad Hjørdis Mathiassen. Hun styrede suverænt bogholderiet, og hende kendte jeg via hendes mand Finn. Han var i 1968 træner for Horsens Freja's succesrige ynglinge hold i fodbold, men det er en anden historie i min pentalogi.

Så var der alle de nye ansigter på mennesker som kom til, at betyde meget for mig de første vigtige år i mit erhvervsfaglige liv. Direktør Holst sad trygt og godt i det bagerste glasbur. Der foregik ansættelsessamtalen med produktionschefen, direktøren og undertegnede.

Hele bureauet var indrettet med glasbure, og sådan en indretning er stadig min fortrukne fremfor åbne kontorlandskaber. Herefter fulgte konsulenterne Tage Kok og John Andersen, produktionschefen K.G. Lindenstrøm, tegnestuen med Gunnar Nissen og Karin Pedersen samt vores uundværlige bud og kaffebrøgger, Carl Jensen.

Med til ansættelsessamtalen var produktionschefen naturligvis, og det var her, jeg første gang mødte K.G. Lindenstrøm. Samtalen forløb åbenbart godt nok, for jeg fik tilbudt jobbet som elev. Senere så jeg mest Lindenstrøm fra ryggen. Han var i gang med at læse til et eller andet på aftenhandelsskolen, og lektierne skulle naturligvis passes. I arbejdstiden forstås. Det blev min fordel, fordi jeg derfor blev kastet direkte ud i mange opgaver.

Da jeg om aftenen efter ansættelsessamtalen glædesstrålende fortalte mine forældre om elevpladsen, kom der godt nok malurt i bægeret, en ordentlig sjat. Jeg måtte tilstå, at uddannelsen ikke ville resultere i et svendebrev i folio formatet, så mine forældre var meget usikre på, hvad det var scan-ad var ved at lokke mig til.

Deres søn var måske ved, at blive lokket i uføre.

Jeg blev også usikker. Så usikker, at jeg ringede til K.G.Lindenstrøm dagen efter, og fortalte ham, at jeg måtte sige pænt nej tak til jobtilbudet.

Det skete med blødende hjerte, for jeg følte, at reklamebranchen var spændende, at scan-ad var spændende, at personalet var

spændende, og at det var nøjagtig det, jeg gerne ville. K. G. Lindenstrøm var da også meget uforstående overfor mine spage argumenter, og han forsøgte at overtale mig til et nyt møde oppe på bureauet. Det lykkedes ham heldigvis, og for første gang traf jeg en vigtig beslutning bag om ryggen på mine forældre. Hold da helt op...

En original kopimaskine

Kopimaskinen var det første år et kapitel for sig selv. Elendige kopier, en langsommelig proces og afskyeligt lugtende væsker. Først skulle originalen belyses sammen med et stykke negativpapir, og derefter køres gennem en vådmaskine sammen med et stykke positiv papir. Det gav et gråsort, meleret resultat. Godt var resultatet altså ikke, men det var en maskine, som sparede firmaet for mange penge. Jeg kan nemlig ikke erindre, at personalet nogensinde lavede blot en enkelt lillebitte konfirmationssang med disse kopier. Men vi tog en drabelig hævn, da scan-ad købte en ny, helt moderne kopimaskine med papirkassetter til både A4 papir og så sandelig også A3 papir. Stadig kun i sort, men absolut acceptabel til konfirmationssange.

Navnlige navne

scan-ad oprettede dengang filialer i Horsens, Haderslev, Sønderborg, Odense og København. Hovedkontoret lå i Aarhus med Robert Herluf senior som direktør, far og ejer. Som den gode far han var, sørgede han naturligvis for, at hans sønner behørigt fik hvert sit bureau. Så var de sat godt i vej med reklamebureauer og splinternye navnebeviser med efternavnet Herluf.

Allerede dengang var de meget mere almindelige 'sen' navne nemlig ved at blive umoderne. Hvis man ville være rigtig in, smart, strømlinet og med på noderne, skulle man kigge godt efter i familieannalerne.

På Horsens-bureauet var efternavnene Holst, Lindenstrøm, Mathiassen, Kok, Worre, Andersen, Sellerup, Hermann, Nissen og naturligvis en vaskeægte, uundgåelig Jensen.

Det var grundstammen de første år.

Senere kom der selvfølgelig udskiftninger. Efternavne som Pedersen, Raaby, Hagens, Rune, Toft, Poulsen, Peter (hans efternavn er jeg ikke sikker på), kom på lønningslisten hen ad vejen, og så var der tegneren Arne, som talte klingende norsk af den simple årsag, at han var nordmand. Hans efternavn er også gledet ud af hukommelsen.

Men han er ikke.

Norge har godt nok nynorsk, men vi har Gammel Dansk.

Arne var tegner, og hans norske baggrund var årsag til mange sjove, sproglige forviklinger.

Lillesøster Majbritt ved den gamle skrivemaskine, hvor alle indrykningsordrer til aviserne blev skrevet.

Og sandelig, endnu en Hermann kom til, da min lillesøster Majbritt fik mulighed for en uddannelse på scan-ad reklamebureau. Storebror havde vel indflydelse.

W.

Chefen var Arne W. Holst gennem de fleste år. Altid med butterfly. Aldrig slips. En umådelig flink og korrekt chef, man altid kunne gå til, hvis der var problemer. Sådan da. Jeg husker faktisk kun to tilfælde, hvor jeg måtte markere mig.

Det ene var, da vi fik en ny medarbejder, som kom fra Horsens Avis. Han fik firmabil. Godt nok en baghjulstrækker og godt nok en gammel udtjent øse, men det var trods alt en firmabil, og det var trods alt en Ford Mustang.

Det gjorde ondt, for man var vel en slags chefkonsulent. Så mod til, og ind til hr. Holst for at hælde vand ud af ørerne.

En Mustang blev det ikke til, men til en kompromis løsning. En drejeskivetelefon i en skrigende gul farve og vores helt eget private telefonnummer, 617010, uden brug af områdenummer dengang. Telefonen var vi vældig stolte af i en tid, hvor det bestemt ikke var almindeligt med privat telefon, men hvor de mange telefonbokse på gaderne endnu levede rigtig godt.

Glæden fik en brat ende den dag, jeg blev kaldt ind til hr. Holst. Han spurgte venligt, hvornår jeg kunne betale det lånte beløb tilbage, og han fortalte mig, at han personligt havde lagt beløbet ud for telefonen.

Jeg blev så gal, som jeg nu turde, gik hjem og hentede en checkblanket, og skrev fluks en check på det 'skyldige' beløb. Mærkelig nok var der dækning, men Jette havde jo også gjort sit indtog i mit liv. Det første hun gjorde, var at umyndiggøre mig og styre checkhæftet med hård, men retfærdig og nødvendig fast hånd.

Det andet tilfælde med hr. Holst, var af mere privat karakter. Samtlige medarbejdere blev inviteret til en rund fødselsdag i

privaten hos hr. Holst på Nylandsallé. Invitationerne var med ægtefæller, hvis man var i besiddelse af en sådan. Jeg var blevet ringforlovet med Jette, og det ville jeg da lige minde fødselaren om. Bare for en god ordens skyld.

Men selv en forlovelse og en fastsat dato i Tyrsted Kirke, kunne ikke gøre det. Det var stadig en 'single' invitation for mig og få andre. Så måtte jeg gå den tunge gang og meddele, at så kom jeg altså heller ikke.

En fest uden mig sammen med kollegerne? Det blev altså resultatet af at have holdninger. Men jeg stod fast.

Vi fik dog alligevel en smuk gave af hr. Holst, da vi ganske få måneder senere blev behørigt viet i kirken.

Før Jette bulede for meget ud.

En anden ting jeg husker direktør Holst for var hans evne til at træffe de hurtige, nødvendige beslutninger.

Byen havde fået et nyt reklamebureau, Nielsen & Werge, og kontakten til et nyt personale gik naturligvis gennem John Andersen, som også skulle finde egnede lokaler, indkøbe inventar og udstyr samt, ikke mindst, udvælge det rette personale.

Der var jeg heldig. John kontaktede mig diskret, og snart var en aftale på plads.

Jeg tror, det nye personale på det nye bureau, alle nød den lokale opmærksomhed vi fik, men snart overskyggedes den af noget mere jordnært.

Grunden til, at jeg blev spurgt om jobbet, var ganske enkel.

Den tidligere superkonsulent på scan-ad, Tage Kok, havde tidligere skiftet branche, men nu viste det sig, at Kok havde fortrudt sit valg. Det opdagede jeg hurtigt ved, at Tage Kok's hustru, som var ansat på det nye reklamebureau, pludseligt hvisketiskede med chefen.

Så behøvede man ikke, at være matematiker for at regne ud, hvor det bar hen.

Da jeg fik beskeden om, at jeg var i vejen for, at Kok kunne vende tilbage til branchen, ringede jeg til hr. Holst.

Øjeblikkeligt blev et møde aftalt til Eydes Kælder, og over en øl blev vi enige om, at jeg kunne vende tilbage til mit udgangspunkt, scan-ad reklamebureau.

Da bruddet kom med Nielsen & Werge, var jeg fuldstændig afklaret med situationen. At Andersen ville have Kok tilbage, da muligheden viste sig, var helt forståeligt og en selvfølge.

Derimod var det som at komme hjem efter en udlandsrejse. Hjem til scan-ad, åhja...

Men det blev aldrig mere det samme.

En medarbejder vi fik stor fornøjelse af, kom helt fra København og Berlingske Tidende. Lad os kalde ham 'Bloedman'. Hvorfor han ville over til det mørke jylland, fik vi ikke at vide. Men det fandt vi ret hurtigt ud af.

Én ting var, at han 'arvede' Mustang'en og det var slemt nok. En anden ting var, at han ofte allerede tidligt om morgenen, knap nok kunne gå op af trapperne, fordi han ikke kunne finde ud af at bruge elevatoren. Ofte foretog han kun et enkelt eller to kundebesøg om

dagen, kom hjem, smed et ufuldstændigt manuskript til en medarbejder og tog så hjem til privaten.

En dag havde hr. Holst en helt speciel opgave til mig. Jeg skulle køre med ham ud til det kæmpestore hus, 'Bloedman' havde lejet i et mondænt kvarter tæt ved Sundvej.

Jeg skulle være både bodyguard og chauffør, men der blev kun brug for mine evner i trafikken.

Årsagen til besøget var ganske enkel. 'Bloedman' havde igen, igen meldt sig syg fra morgenstunden med en livstruende sygdom som årsag. Alligevel ikke mere livstruende, end han kunne slæbe sig ud i haven, kun iført shorts og en 'samfundshjælper.' Rundt om ham i græsset lå der for en formue i tomme flasker.

Den situation var svær at snakke sig ud af, og det lykkedes ham da heller ikke.

Om dette besøg var lige efter bogen, tror jeg egentlig ikke, men der kom da ingen efterspil ud af det.

En anden form for fjer på

Badminton var ikke en sportsgren, jeg syntes, var synderligt interessant at dyrke.

Men da jeg blev blåstemplet af K.G. Lindenstrøm og de to konsulenter Tage Kok og John Andersen, var badminton pludselig mægtig interessant. Jeg havde nemlig altid været vant til kontaktsport.

De tre havde i nogen tid lejet en gymnastiksal på Langmarkskolen, men om det var fordi, at tre er et skævt antal, ved jeg ikke, men fire er et bedre antal til en doublekamp.

Til gengæld havde vi nogle drabelige kampe, hvor alle af al magt ville vinde.

Det viste sig lynhurtigt, at det var fire ret så hidsige og temperamentsfulde herrer, som spillede badminton disse aftener.

Især K.G. Lindenstrøm, denne rolige og besindige chef for produktionen, viste nogle nye sider af sig selv. Nye og overraskende sider for mig, men ikke for Tage og John som havde set det før.

Temperamentet blev da også grundigt demonstreret nogle gange i løbet af arbejdsdagene, men sandelig allermest på badmintonbanen.

I min optik er der ingen tvivl om, at disse træningsaftener var en god og effektiv motion. Det var egentlig også derfor, vi var der.

Den hyggelige juletid

Julen var selvfølgelig en markant tid. Mest markant i de små familiers skød, men så sandelig også på scan-ad.

På den tid lå der en decideret vinhandel, der hvor Eydes i dag har til huse. For mig var vinhandelen nok mest interessant, fordi min mor havde arbejdet der i hendes yngre dage.

Spændende, fordi de originale hvælvinger, gik dybt ind under Jørgensens Hotel. Her lå vinflaskerne skulder ved skulder sammen med portvinen, sherryen og andre gode sager.

Hvert år til jul fik jeg til opgave at bære en flaske portvin og en flaske sherry tværs over Søndergade, som den gang var Danmarks

bredeste strøg og stadig åben for trafik.

Hos bager Zeuner blev der hentet eksklusiv marcipan konfekt, og så var der ellers dømt julehygge på det lille bureau.

Starten var hr. Holst's store glansnummer. På bureauets samtaleanlæg lød pludselig den lifligste, sprøde og traditionelle julemusik. Det var noget, vi frygtsomt havde glædet os til. Som på kommando, forsvandt alle ansigter ned bag de beskyttende skriveborde.

Et godt grin er heldigvis godt for helbredet...

Så blev døren åbnet ind det kombinerede direktørkontor og mødelokale. Konferencebordet var faktisk alt for stort til lokalet, men man har vel format.

Mest markant var dog at personalet, som ellers ikke var særligt mundlamme, pludselig kunne være stille og andægtige i det lokale, vi ikke var helt dus med.

Der er ingen tvivl om, at den formelle omgangstone i dagligdagen var medvirkende til, at personalet var mærkede af situationen og ikke julens højtidsstemning.

Bakkebørger

Bageri eller konditori ved jeg ikke, om Zeuner butikken på Søndergade var. Mest hælder jeg til konditori teorien. På scan-ad vidste vi dog, at her kunne man købe rigtig godt brød.

Gode var nogle meget små franskbrød, som måske også kan have været nogle meget store rundstykker.

De var rigtig gode, men alligevel var en 'bakkebørge' suverænt det bedste. Især når de var helt frisklavede og stadig lune.

Det var chokoladesnegle med snack, chokoladeglasur og god smag, bagt i aluforme i passende størrelse. Disse forme var også praktiske, når vi med en brevvægt ville finde det tungeste eksemplar, uden at de andre så det. Så fik ingen ondt et vist sted af den grund.

'Bakkebørger' ville være en sikker sællert og et hit. Også i dag. Ihvertfald for mig.

Tid til pjat

Pjat og bavl tog vi os masser af tid til.

Populært var det at fæstne noget knaldfyrværkeri med snoretræk, mellem en kontorstol, og skrivebordet inde på Tage's kontor. Når han vendte tilbage til bureauet efter et kundebesøg, havde han som sædvanligt mega travlt.

Han rykkede stolen ud, og fyrværkeriet sagde bang. I en og samme bevægelse, sprang Tage ud af kontoret af bare forskrækkelse. Hver gang. Lige til han lærte, at tjekke området for ondskabsfulde anordninger.

En anden stor fornøjelse var, at pille ved hans skrivemaskine, og simpelthen bytte rundt på to bogstaver i tastaturet. Især var "e" effektiv, da det er det mest brugte bogstav i alfabetet.

Tage's manuskripter blev ulæselige, for han skrev lynhurtigt med sit to-fingersystem.

Havde han ekstra travlt, blev vi sat til at skrive et nyt, læseligt manuskript. For en sikkerheds skyld skrevet med det ufejlbarlige, uovertrufne tifinger-system, som nogen af os magtede.

Tegnestuen var domineret af tuschpenne i alverdens farver.

Det var en de store succeser, at få den knalddygtige tegnestuechef til at fremstille et meget naturtro stykke "rullepølse" i 2-3 mm tykt karton, skåret i facon og lagt på et stykke franskbrød, garneret med løg og sky. Ve den stakkel, som hoppede på joke'n, og forsøgte at tage et stort bid af herligheden.

En andet fornøjelse var det – især på en meget varm sommerdag – at spotte en hunds efterladenskab på fortovet. Hvis efterladenskabet var fra en stor hund, var det endnu bedre. Så kunne flere voksne mennesker tålmodigt afvente, at et fremmed menneske, uforvarende kom til at træde i 'sagen'. Hvis personen havde sandaler på de bare fødder, var det til topkarakter.

Nu skal det ikke forstås på den måde, at alt var skæg og ballade.

Absolut ikke, men det var en anden tid, og tempoet var et andet end i dag.

Eksempelvis var der ingen dage, der føltes lange, og fredagene var de rene hyggedage.

Da jeg returnerede til scan-ad efter endt militærtjeneste, var det lykkeligvis som konsulent. Så gik tiden om muligt endnu hurtigere. Et stort ønske var gået i opfyldelse for mig. Konsulenter var jo frie som fuglene.

Det bedste var dog de sommerdage, hvor vi besøgte Sejlklubbens Restaurant, og læskede os med de hjemmelavede frikadeller. Godt skyllet ned med kælderkolde, store velskænkede fadøl. Men aldrig med en god dansk brændevin.

Tiltaleformen var formel

Byens førende reklamebureau lå på 2. sal i den daværende Aktiv Bankens bygning, Søndergade 18-20.

- Vil De kigge ind hr. Kurt Hermann, kunne det lyde. Ikke som et spørgsmål, men som en camoufleret ordre. Pænt og nobelt.

- Ja hr. Holst, svarede man omgående.

Tiden og tonen var således, og Holst var klædt på en måde, som passede til kulissen. Altid venlig, pæn og nobel i udtryksformen, og altid med den uundværlige butterfly. Aldrig slips. Nøjagtigt som hans chef, Robert Herluf i Århus. Om Herluf var forbilledet, ved jeg ikke. Jeg tror, at jeg kun har mødt ham 2 eller 3 gange, så han blev aldrig mit forbillede.

Man kendte sin plads og sin rolle. Når hr. Holst kaldte en medarbejder ind i det hellige, skulle han helst nå tilbage til pladsen, bag det absolut største skrivebord på bureauet.

Tiltaleformen og måden vi skulle omgås direktøren, ændrede sig aldrig, og det var egentlig ganske fint og ganske betryggende.

Det øvrige personales omgangsform var anderledes uformel.

I Kongens klæ'r

Kongens Klæ´r og værnepligten var selvfølgelig næsten uundgåelig dengang. Da jeg var færdiguddannet i teknisk produktionsafdeling på scan-ad reklamebureau, var det Jydske Telegrafregiment i Århus og Fredericia, der kaldte.

Ganske fornøjeligt, og med en rekrut tid, som til min fars store fortrydelse, mest foregik på skolebænken. Jeg var blevet udtaget til en specialgruppe, som hed SKT.

Vi blev trænet til, at opholde os på nogle specielle SKT vogne, som ingen udenforstående havde adgang til. Vi lærte at betjene fjernskrivere, og kode og dekode befalinger.

Hele uddannelsen betød, at vi skulle godkendes til, at behandle hemmelige dokumenter og derfor tjekkes godt og grundigt.

En fredag var jeg som sædvanligt på besøg på scan-ad, da jeg kom fra kasernen.

Så lød det velkendte: - Vil De kigge ind, hr. Hermann? Alligevel var tonen en anden end sædvanligt.

- Hr. Hermann, jeg har haft et usædvanligt besøg her på bureauet, og nu spekulerer jeg på, hvad problemet kan være. Det bekymrer mig.

Har De, hr. Hermann, rodet Dem ud i noget? Jeg har nemlig haft besøg af to kriminalbetjente, som havde en masse spørgsmål om Dem. Men jeg kunne ikke få oplyst, hvad grunden var til besøget.

Jeg kunne omgående berolige Holst med, at jeg ikke var blevet kriminel eller havde myrdet nogen. Det hele var blot en del af proceduren for, at blive cleareret til at behandle hemmelige sager indenfor militæret.

Så faldt der atter ro over det lille bureau på Søndergade.

Ordnung muss sein

Ordenssans er ikke noget, vi har fået lige meget af i vuggegave. Langt fra. Det kan udvikles med alderen.

Som en af de, der er blevet beriget med en rigelig portion af evnen, blev jeg hurtigt en af direktørens yndlinge. Ikke fordi jeg satsede på at blive det, men simpelthen fordi jeg via mit fædrene ophav, var født med et veludviklet ordens-gen. Et gen, som kan drive mange til vanvid, men være til glæde for lige så mange andre.

En af de ting, som var til stor irritation for en del af bureauets medarbejdere, var Holst's rydden op på deres skriveborde, når de ikke selv var til stede.

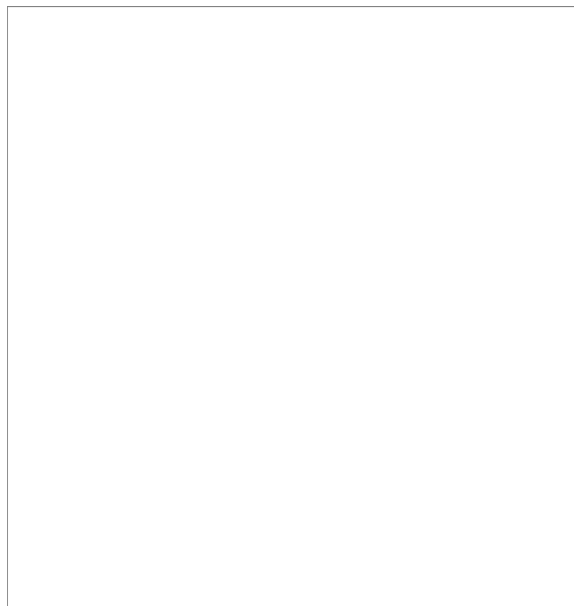
Undtaget var mit skrivebord.

Det betroede Holst mig en stille stund, hvor han bragte orden på de øvrige skriveborde. Jeg forstod ham til fulde, fordi jeg ikke fattede, at orden ikke var noget man automatisk holdt. De fleste af medarbejderne gik mere ind for systematisk uorden.

Omvendt forstod jeg også medarbejdernes frustrationer. I princippet går man vel egentlig over strengen ved at udføre en oprydning, som ikke er aftalt.

Men ingen sagde noget højt og direkte. Det var trods alt direktøren. Det med ordenssansen kunne måske være et åg, men sådan har jeg aldrig følt det.

Heldigvis er vi forskellige alle sammen.

Her kan man tydeligt se hvordan bureauet var indrettet. Glasbure uden mulighed for, at tage sig en slapper, men hellere glasbure end åbne kontorlandskaber.

Duften af tryksværte

Byens aviser var et kapitel for sig.

Avis annoncer var primært det, som scan-ad levede af, og jeg vil skyde på, at annoncerne udgjorde omkring 80-85% af bureauets omsætning. Aviserne ydede dengang 20% i provision og vi konsulenter fik 7%. Det er klart, at som provisionslønnede, var det primært det, vi satsede på. Vi fik endda 200 kroner i fast løn hver måned for, at kunne opretholde funktionærstatus.

Faktisk levede scan-ad reklamebureau vældig godt op til navnet: Scandinavian Advertising.

Jo, allerede dengang, var det engelske/amerikanske ved, at vinde indpas

Horsens Folkeblad har jo næsten altid været styrende. I dag mere end nogensinde, og jeg er glad for, at have oplevet de store forandringer som avisen, og ikke mindst teknikken har undergået. Jeg glemmer aldrig, da det drejede sig om klicheer, stereotyper, matricer, bly, sats, og hvad det ellers hed alt sammen.

Larmen i sætteriet. Lugten af det smeltede bly. Håndsætteriet.

Sættemaskinerne. Den strenge og frygtindgydende faktor.

Korrektoren og de folk som arbejdede på dette område.

På Horsens Folkeblad sad der i mange år to damer, som dagligt læste korrektur på alt, ja alt hvad der kom fra typograferne. Dengang var der ikke mange fejl i avisen, modsat i dag hvor journalisterne læser korrektur, på det de selv har skrevet. Det er en dårlig ide. Læs korrektur på dine egne fejl, så kører fejlene glat igennem. Hvis så

bare de var unikke til at stave ...

Det var tider, og ingen tænkte på, at tingene kunne forbedres.

Men det uundgåelige skete. Pludselig kunne scan-ad reklamebureau levere rentegninger og montager direkte til Horsens Folkeblad og ikke først sende rentegningerne til Buchtrupps Klicheanstalt i Århus. Med en utrolig lang produktionstid til følge.

Tiden, hvor hver side til dagens avis var produceret spejlvendt, var på vej ud.

Vi mente, at smartere kunne det simpelthen ikke blive. Og dog. Det kunne det.

Branchen, som havde arbejdet næsten uændret i årtier, skulle pludselig sadle helt om.

Fotosatsen gjorde sit indtog, men det var blot den spæde begyndelse.

Den nye Horsens Avis, og senere Onsdags-Avisen, var ikke med under denne omstilling, men gik direkte til fotosats, skær sats, stållinialer, varm voks, viskelæder og skalpeller i den nye type sætterier.

Den originale Horsens Avis blev stiftet i 1828, og den lukkede i 1961. Horsens Folkeblad var, også dengang, en for hård og dygtig konkurrent.

En anden avis var Horsens Social-Demokrat. Den blev senere til Jysk Aktuelt, som dog måtte give fortabt i 1970. Jysk Aktuelt havde adressen Nørregade 7.

Man kan stadig se en rude fra den tid, som viser branchens kendetegn, en hane der galer ud over land og by.

Hanen kom til ære og værdighed igen i 1981, da Onsdags-Avisen startede op på samme adresse. Det var utilfredse udbrydere fra den nye Horsens Avis, som lå i Hestedamsgade, der stod bag.

Den nye Horsens Avis havde endda drømme og ambitioner om, at blive et dagblad, men forsøgene løb ud i sandet. En medvirkende årsag var en elendig rotationspresse, de havde købt i Østtyskland. Reservedele var næsten umuligt at fremskaffe, og alternativet med at få produceret reservedelene, var alt for kostbart.

Horsens Folkeblad overlevede blandt andet den store konkurrence i byen, fordi de havde styr på finanserne og investeringerne i maskiner og teknik. Noget som konkurrenterne ikke kunne hamle op med.

Avisen er stadig det eneste dagblad i Horsens.

Horsens Folkeblad overlevede også uden problemer, en meget lang periode i starten af 1980'erne, hvor en af de frygtede strejker blandt typograferne, brød ud. En strejke, som var til stor økonomisk glæde for byens øvrige distriktsblade, men ikke for Horsens-Posten, som var ejet af Horsens Folkeblad og derfor indbefattet i strejken.

Det var nogle utroligt turbulente tider i Horsens..

I dag er Horsens Folkeblad ejer af såvel Horsens-Posten som OnsdagsAvisen, begges distriktsblade, som omdeles gratis.

Bilagsblade

På scan-ad reklamebureau tog vi Horsens Folkeblad med hjem til

privaten hver dag.

Jensen, vores trofaste bud, havde som en af sine fornemste opgaver, at hente de friske aviser ved 13-tiden. Frisktrykte fra rotationspressen, som lå i kælderhøjde på Nørregade.

De blev kaldt bilagsblade, men der var sjovt nok så mange, at vi alle kunne tage et eksemplar med hjem.

Vi glædede os hver dag til den friske avis. Alene lugten af den, og det at læse den lokale avis, blev en indgroet vane for mig - allerede som dreng.

Jeg har siden min tid på scan-ad reklamebureau a/s selv måttet abonnere på Horsens Folkeblad. Det gør jeg gerne, for jeg forstår ikke de mennesker, som vil undvære den trykte avis.

[kh2011]